

Tồn Tại - Thất Bảo Tô

Contents

Tồn Tại - Thất Bảo Tô	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3-1	9
5. Chương 3-2	12
6. Chương 4: Kết Thúc	15

Tồn Tại - Thất Bảo Tô

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đạiEdit + Beta: Nguyệt Hoa Dạ TuyếtSố chương: 3Nhân vật chính: Tống Lễ - Phụ: E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ton-tai-that-bao-to>

1. Chương 1-1

Editor: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Sau khi bước vào đại học, Tống Lễ thường trải qua những việc như thế này: Phòng ở ký túc xá có bốn người, một người tới căn tin lấy cơm, thường xuyên quên lấy phần cho cô, lý do thường được đưa ra như sau.

“Mình tưởng bạn lên thư viện.”

“Không phải bạn tới căn tin rồi sao?”

“Hóa ra bạn vẫn còn nằm ở trên giường!”

Tóm lại, chỉ có một câu như thế này – mình tưởng bạn không có ở trong ký túc xá...

Đêm khuya yên tĩnh, Tống Lễ bắt đầu lo lắng về vấn đề này.

Năm nay cô 20 tuổi, là một người thường...

Ít nói, nhan sắc bình thường, chiều cao trung bình, tính cách không lạnh không nóng, trong công việc lẫn học tập đều tuân theo quy củ ở mức vừa phải, không được khoa thiên vị, không bị đội bỏ rơi, không phải người học giỏi nhất, không phải kẻ dốt toán học, căn bản là chẳng hề có tài năng đặc thù hay kỹ năng đặc biệt, là một người bình thường đến mức không thể bình thường hơn...

Bình thường như ba điểm trên cùng một đường thẳng, hòa vào đám đông sẽ không có ai trông thấy...

Trải qua 19 năm, cô cũng có vài ba người bạn tốt, nhưng mỗi khi ra ngoài gặp mặt, chỉ khi thiếu người, bọn họ mới nghĩ tới cô. Cô vĩnh viễn là tuyển thủ thay thế, bổ sung...

Khi đó, cô đã tự trấn an bản thân rằng có lẽ cô không biết cách khiến người khác vui vẻ.

Vì thế, chẳng có một chàng trai nào theo đuổi cô, cô quen biết bọn họ, mỗi quan hệ chỉ dừng lại ở mức thăm mền.

Không có thầy giáo nào khen ngợi cô, chỉ vì sợ cô kiêu ngạo, tự mãn...

Sáu năm trung học, cô bị gọi lên, trả lời câu hỏi vô số lần, nhưng mãi mà không vượt qua được hai người đứng đầu. Có lẽ là vì cô rất ngoan, cho nên không có thầy cô giáo nào nhắc nhở...

Nhưng từ sau khi lên đại học, quá nhiều chi tiết xảy ra đã khiến Tống Lễ nhận thấy tính nghiêm trọng của vấn đề.

Một ngày nọ, cô giả vờ đi ngang qua nhà vệ sinh nữ trong phòng của ký túc xá, cố ý va vào ghế. Chân ghế va vào gạch men trên mặt đất, phát ra âm thanh khá lớn, nhưng mọi chuyện vẫn như trước, không có người bạn cùng phòng nào tới nhìn cô một cái.

Từng người trong bọn họ đeo tai nghe, nghe nhạc, xem phim Hàn, chơi game, rung đùi đắc ý, lắc lắc đôi chân...

Tống Lễ đứng yên tại chỗ một hồi lâu, cuối cùng mới bước vào toilet...

Cô giống như người vô hình vậy.

Sau khi trở về giường, Tống Lễ lên mạng tìm một từ, “cảm giác tồn tại”, từ điển bách khoa giải thích một cách buồn tẻ vô cùng. Cô kéo chuột máy tính xuống, lật sang trang khác, nhìn thấy một quyển sách có liên quan tới cảm giác tồn tại, lời giới thiệu vắn tắt là...

”Cảm giác tồn tại giống như tướng mạo càng xinh đẹp, giá trị càng vĩnh cửu thì hạnh phúc càng to lớn...

Trong biển người mênh mông, có lẽ khi bạn liếc mắt một cái cũng đủ để chú ý tới một người nào đó, nhất định là người này không giống với người bình thường, điểm đặc biệt ấy chính là cảm giác tồn tại. Dễ dàng bị người ta bỏ qua, không có cảm giác tồn tại; nhịp sống xã hội ngày nay rất vội, nói cách khác, đó là chuyện đáng sợ nhất...

Bạn hẳn đã cảm thấy giá trị của bản thân mình không được coi trọng, luôn không biết làm thế nào, không đủ tự tin, không lấy được lòng lẫn sự khen ngợi từ người khác,

Cuộc sống của bạn lại bị coi thường...

Người bạn yêu nhất, khinh miệt bạn...

Bạn tham gia, lại bị bỏ qua...

Bạn dốc toàn lực để tạo ra mối liên hệ với thế giới này, nhưng lại cảm thấy mình càng lúc càng giống một kẻ im hơi lặng tiếng, cô đơn lạnh lẽo.”

Tống Lễ chống cằm, nhìn mấy câu đó một hồi lâu rồi mới nhấn chuột, khóa quyển sách lại...

Ngày thứ hai, trên đường đi học, Tống Lễ nhìn thấy một anh chàng cùng lớp vẫy tay với cô từ phía xa...

Dáng vẻ của anh chàng ấy rất được, nét cười sáng rõ như vầng thái dương, tinh thần phấn chấn...

Cô vừa suy nghĩ xem mình nên đáp lại khuôn mặt tươi cười ấy như thế nào, vừa rút tay phải từ từ khỏi túi áo.

Một nữ sinh chột chạy tới bên cạnh cô, lớn tiếng gọi anh chàng kia...

Kế tiếp đó, hai người bọn họ sóng vai, vừa đi vừa nói cười vui vẻ...

Hóa ra anh chàng ấy không có vẫy tay với mình sao... Tống Lễ cảm thấy hụt hẫng, nhưng chỉ cảm thấy hụt hẫng một chút thôi, dù sao thì cũng thành thói quen rồi.

Giữa trưa, lớp trưởng đến ký túc xá, hỏi cô, “Tống Lễ, sao bạn không nộp học phí?”

Tống Lễ hoang mang, “Bạn không có tới thu mà.”

“Là sao?” Lớp trưởng bắt đầu dồn đẩy trách nhiệm, “Nói chung là khi mình tới, tình cờ bạn lại không có mặt ở ký túc xá, chẳng lẽ không có ai trong phòng nói với bạn sao?”

“Không có.” Tống Lễ lắc đầu.

“Sao mấy bạn không nói với bạn ấy?” Lớp trưởng nhìn về ba người phía trong, Giáp Ất Bính...

Bạn cùng phòng tháo tai nghe ra, “Mình tưởng Tiểu Ất nói với bạn ấy rồi...”

Bạn cùng phòng tên Ất rất thẳng thắn, nói chuyện cũng thẳng, “Mình quên mất.”

Ất bổ sung thêm một câu, “Thật xin lỗi.”

“Tại sao mấy bạn lại quên?!” Tống Lễ nóng hết cả người, đôi mắt đỏ hoe cả lên, “Mình cũng là bạn cùng phòng mà? Có phải bởi vì mình chơi không vui nên không xứng để mấy bạn nhớ tới chăng?”

Tống Lễ hiếm khi nổi giận như vậy. Cô chạy ào ra khỏi ký túc xá. Nắng chiếu trên mái đầu cô, hình ảnh ngày xưa rành rành trước mắt.

2. Chương 1-2

Đây là lần đầu tiên sau khi lên đại học, cô nổi giận với bạn cùng phòng.

Không hề nghi ngờ, hành động này rất trẻ con, giống như đứa nhỏ làm chuyện xấu chỉ để gây sự chú ý...

Nhưng cô cũng là vì bị ép tới vách núi nên mới bất đắc dĩ...

Tống Lễ ở bên ngoài cho đến khi trời tối. Cô ngồi ở vườn hoa bên đường, lấy di động trong túi ra, trên màn hình chẳng có cuộc gọi nhớ nào, không có một thông báo nhắc nhở, vốn dĩ chẳng có ai tìm cô...

Cô mở trình duyệt web lên một lần nữa, tìm cụm từ “cảm giác tồn tại”, “Cuộc sống của bạn lại bị coi thường. Người bạn yêu nhất, khinh miệt bạn. Bạn tham gia, lại bị bỏ qua...”

Tống Lễ đọc đi đọc lại mấy câu đó vài lần, sau đó ấn trở về trang tìm kiếm. Nức nở và phát tiết cơn giận, sau đó rên rỉ đều rất nhàm chán. Mỗi một trang được lật xem, cô đều ghi lại những gì mình tìm được về “cảm giác tồn tại”. Nước mắt trên gò má được gió hong khô, lật đến trang cuối cùng, cô nhìn thấy một dòng chữ:

Tồn tại - - cửa hàng nhỏ giúp bạn đạt được cảm giác tồn tại, khiến mỗi người hữu duyên được thỏa mãn như ý...

Địa chỉ của cửa hàng ở mãi tận ngoại thành, nhưng cũng không tới mức quá hẻo lánh. Tống Lễ không phải kẻ mù đường, cô chọn chuyến xe buýt có cự ly gần nhất, đi đoạn đường vài trăm thước, tới một cửa hàng ở nơi tận cùng con hẻm nhỏ...

Cửa hàng này rất giống như một tiệm uốn tóc bỏ hoang, đơn sơ, cửa kéo bằng kính, một vài chữ nguệch ngoạc bằng sơn vô cùng bí ẩn, có thể nói là không hề có cảm giác tồn tại, nhưng trên cửa lại dán hai chữ chẳng hề phù hợp với khung cảnh nơi này, nét chữ màu đỏ được in đậm, “Tồn Tại”...

Đó là tên của cửa hàng nhỏ này...

Tổng Lễ hít sâu một hơi, đẩy một bên cửa, bước vào.

Cửa hàng này quả nhiên đã từng là một tiệm uốn tóc, trong tiệm coi như gọn gàng sạch sẽ, bàn trang điểm được đặt theo thứ tự song song, dọc theo hai bên hành lang.

Tổng Lễ đi qua từng chỗ một, cô nhìn thấy bản thân mình trong từng tấm gương...

Giống như là... có rất nhiều người y hệt như nhau đang nhìn chăm chăm vào cô...

(Tóm lại là vô số cái gương, mỗi cái gương phản chiếu bóng của cô nàng)

Có một người đàn ông ngồi trước chiếc bàn trang điểm cuối cùng, chơi điện thoại rất chăm chú, công cụ truyền tải thông tin thời hiện đại chẳng hề ăn nhập gì với dáng vẻ nho nhã, bộ quần áo thời dân quốc của anh...

Tổng Lễ chỉ nhìn thấy một nửa mặt anh. Anh mang kính gọng tròn, hai chân bắt chéo...

Dáng ngồi vô cùng bướng bỉnh, tựa như con ngựa bất kham...

Bước chân của Tổng Lễ chậm dần. Đứng ở khoảng cách hai thước với anh, cô chần chờ, mở miệng yếu ớt, “Ông chủ...?”

Người đàn ông xoay ghế 90 độ, đối mặt với Tổng Lễ, “Phải, tôi là ông chủ, có chuyện gì không?”

Lúc mở miệng hỏi, chân mày anh khẽ nhướng lên.

“Tôi...” Tổng Lễ lựa lời, “Tôi nghe nói chỗ này của anh... có thể giúp người khác tìm lại cảm giác tồn tại?”

“Không, phải là giúp người khác có được cảm giác tồn tại, có những người bẩm sinh đã không cảm giác được mình tồn tại, cho dù đi tìm cảm giác ấy cũng chỉ cảm thấy mình là kẻ vô hình, nhỏ nhoi, do đó mà cần bổ sung về sau...”

Người đàn ông đặt di động lên bàn, đứng dậy.

Tổng Lễ cảm thấy anh cao hơn trong tưởng tượng của mình rất nhiều.

Cô hỏi, “Thế nào là bổ sung về sau? Dạy tôi cách trang điểm, phối đồ để xinh đẹp hơn ư? Hay là dạy tôi cách nói chuyện, làm việc, biến thành một người có thể khiến người khác vui vẻ?”

“Hừ...” Người đàn ông cười lạnh. Anh tháo mắt kính xuống, nâng vạt áo dài lên, chậm rãi lau tròng kính, “Cửa hàng của tôi không tới mức đó đâu.”

Anh đeo mắt kính, đẩy nó lên sống mũi, “Tôi có thể giúp cô giữ cái tôi của mình, đồng thời trở thành trung tâm của sự chú ý.”

“Làm sao có thể?!” Tổng Lễ cao giọng, nói, “Trời sinh tôi là một người... Không có gì đặc biệt, tất cả mọi người sẽ chẳng nhìn nhiều... Có thể khiến họ không quên mất tôi... Tôi đã cảm ơn trời đất lắm rồi...”

“Cho nên, “ Người đàn ông tiến lại gần cô, chẳng hề kiên nhẫn, “Rốt cuộc thì cô muốn có được cảm giác tồn tại không? Không muốn thì đừng có đứng lì ở đây, phí thời gian lãng phí mau rút cho tôi. Từ trước tới nay, tôi không có kiên nhẫn, thấy cô nhẫn nại lướt web, tìm mấy trăm trang mới tìm tới website của cửa hàng này, tôi mới chịu nói nhiều với cô như vậy.”

“Muốn! Nhưng mà... tôi thật sự không cần thay đổi bản thân mình sao?” Tổng Lễ còn rất rối rắm, “Anh phiền chán như vậy làm gì... Tôi chỉ là tò mò, không thay đổi bản thân mà cũng có thể có được cảm giác tồn tại ư?”

“Có thể,” Người đàn ông hạ thấp tầm mắt, khuôn mặt không biểu cảm nhìn về phía Tổng Lễ, “Có điều, cô phải đưa thứ mà tôi cần tìm để trao đổi.”

“Cái gì?”

“Đợi sau khi cô bước ra khỏi cửa hàng này, tất cả mọi người sẽ bắt đầu chú ý tới cô, cô chỉ cần ghi chép lại cách mà bọn họ đối xử tốt với cô, dùng e-mail gửi qua cho tôi là được. Ngoài ra, cô có thể thu được rất nhiều quà tặng. Số quà đó sẽ được tổng kết, mỗi tuần, cô giao cho tôi một nửa. Ví dụ như như cô có 5000 món, tôi sẽ để cô giữ 2500. Tôi chỉ cần bấy nhiêu thôi.”

“Anh muốn bao nhiêu đó để làm gì?”

“Rõ ràng quá mà, quà tặng là tiền dùng để trao đổi, mua cảm giác tồn tại. Mức độ hảo cảm và chú ý của người nào đó với cô có thể truyền qua cho người kế tiếp,” người đàn ông đẩy gọng kính lên như một thói quen. Thoạt nhìn, trông anh rất giống một thầy giáo nho nhã thời dân quốc, “Nếu như cô có lòng tham, quên lãng vì nhiều nguyên nhân, trái với quy định, tôi sẽ thu lại cảm giác tồn tại mà tôi cho cô bất cứ lúc nào.”

“Nếu tôi không làm trái, anh có đột ngột thu lại không?”

“Trừ khi cô chết.” Người đàn ông nhìn cô.

Tổng Lễ vẫn cảm thấy khó tin, “Tôi vẫn không thể tưởng tượng được.”

Người đàn ông nở nụ cười, búng tay một cái, TV treo trên tường đột nhiên bật sáng.

Anh ngửa mặt nhìn xem, để lộ đường nét chiếc cằm vững vàng, sáng sủa, “Cô ấy từng là khách hàng của tôi.”

Tổng Lễ nhìn theo ánh mắt anh về phía chiếc TV, trên màn ảnh là kênh giải trí lớn nhất nước...

Giữa những tiếng hoan hô ồn ào, một cô gái có dáng người yếu điệu, thướt tha bước lên thảm đỏ trong bộ váy dài...

Ánh đèn flash không ngừng chớp nháy, cô ấy giống như một nàng tiên cá xinh đẹp đang bơi lội giữa dòng Ngân Hà...

Lúc này, Tổng Lễ mới nhận ra người con gái kia, bởi vì cô ấy chụp ảnh thời trang trên tạp chí, hình cô ấy thường được bạn cùng phòng cô dán đầy khắp tủ quần áo.

Tên của cô ấy, cô nghe nhiều nên thuộc. Hằng ngày, vào những lúc nghỉ giữa giờ, nam sinh trong lớp cô sẽ bàn tán về cô ấy...

Bọn họ đều gọi cô ấy là nữ thần...

“Có gì quan trọng cần chú ý sao?” Đây là câu hỏi cuối cùng của Tổng Lễ.

“Không có gì, nhưng tôi muốn nói cho cô biết, cảm giác tồn tại không phải chỉ có một mặt tốt, đồng thời còn có mặt xấu cùng tồn tại, cô có thể nhận những lời khen vô tận, nhưng cũng phải đối mặt với những lời chửi bới tương tự.” Người đàn ông đáp, lời nói vững vàng.

Ba phút sau, Tổng Lễ nói lời từ biệt ông chủ, bước ra khỏi cửa tiệm...

3. Chương 2

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Ngày hôm sau, cuộc sống của Tổng Lễ có những tình huống “long trời lở đất”. Cô bắt đầu cảm nhận được sự quan tâm của bạn cùng phòng không giống ngày thường, thậm chí nhân duyên của cô cũng tốt tới mức khó hiểu.

Bạn Giáp cùng phòng, “Hôm nay vào thành phố xem phim nha? Nhân tiện dạo phố, ăn cái gì đó ngon ngon?”

Bạn Át cùng phòng, “Tổng Lễ đi không? Tổng Lễ không đi, mình cũng không đi!”

Tổng Lễ cảm thấy sợ hãi vì bất ngờ, cô cười rộ lên vì ngỡ ngàng, “Mình nhất định sẽ đi.” 1

Bạn Giáp cùng phòng, “Đúng vậy, đi chơi sao có thể thiếu Tổng Lễ được, không có bạn ấy sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Bạn Bính cùng phòng, “Hôm nay, mình muốn sánh vai cùng Tổng Lễ! Đừng có ai giành với mình đó!”

“Tôi cần tin hả? Đừng quên lấy phần cơm cho Tổng Lễ nha.”

“Tổng Lễ, mình thấy trên mạng có một cái ốp di động với kiểu dáng rất đẹp, mình mua cho bạn một cái luôn nha, được không? Hay là mình màu lam, bạn màu hồng nhạt?”

“Tổng Lễ, bạn nhất định phải xem bộ phim này!”

“Tổng Lễ, ngày mai chúng ta cùng tới phòng đọc sách nha?”

“Tổng Lễ, bạn ngủ rồi sao? Mình muốn đi toilet, sợ xuống giường sẽ làm bạn tỉnh giấc.”

“Tổng Lễ...”

Không còn cách nào không chế, nam sinh trong lớp bắt đầu để ý đến một nữ sinh có khuôn mặt lẫn dáng người bình thường...

Chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, Tổng Lễ trở thành đề tài bàn tán hàng đêm trong ký túc xá của đám nam sinh.

Cô bắt đầu nhận được thư tình, quà của bạn khác giới, những lời nói không giống lúc trước, tác phong của bọn họ cũng khác.

Cô thu được rất nhiều đồ chơi bằng len, bằng nhung, chất đầy khắp giường.

Bó hoa này tàn rồi sẽ có một bó hoa khác được cắm vào bình trên bàn học...

Không thiếu những món quà quý giá, trang sức thủy tinh, vàng bạc châu báu, thiết bị điện tử, cái gì cần có đều có, tất cả dùng để thể hiện sự chú ý, yêu thích lẫn tình cảm của người khác dành cho cô.

Giảng viên dạy học từng gọi một mình cô tới văn phòng, hỏi xem học kỳ này cô có muốn vào Đảng không? Số người được vào rất ít, đối với cô mà nói là một cơ hội tốt.

Trong hoạt động của hội học sinh, tiếng nói của cô trở nên có sức nặng, chẳng ai dám lên sân khấu để cạnh tranh với cô, đơn giản chỉ vì Hội trưởng nói một câu, này, sao không thêm Tổng Lễ vào?

Lúc đi ngang qua sân bóng rổ sẽ có quả bóng tự động ném trúng đầu cô, một anh chàng đẹp trai lập tức chạy tới, xin lỗi riu rít, hơn nữa còn hỏi cách để liên lạc với cô.

Chú mèo kiêu ngạo lang thang trong vườn hoa, gặp được cô liền đứng lại nhìn một hồi rồi mới đi...

Cứ cách hai ngày, ba mẹ lại gọi điện thoại, hỏi han ân cần, lo cô sẽ mắc bệnh này bệnh nọ...

Sống trên đời 20 năm ròng, Tổng Lễ rốt cuộc cũng trải nghiệm được cảm giác gọi là “được để ý”, “được chú ý”...

Nó đã đến với sức mạnh cường đại, bất ngờ không thể phòng ngự, hết như đang nằm mơ vậy.

Quá không chân thực...

Trong đêm yên tĩnh, Tổng Lễ viết e-mail “trả lời” trên di động để gửi cho ông chủ tiệm uốn tóc.

Cô chỉ có thể viết vào đêm khuya. Bởi vì ban ngày, lúc nào cũng có người bám lấy cô. Tin nhắn, điện thoại, đồ lấy cô, ý đồ nắm tay cô, quả thật là một khắc cũng không để cô có thời gian mà viết...

Cô lo rằng sẽ có người biết đến sự tồn tại của cửa hàng “Tồn Tại”, lo lắng những điều tốt đẹp bị người ta phát hiện rồi sẽ chẳng được lâu dài, không còn thuộc về bản thân cô nữa.

Gánh nặng ngọt ngào, rối rắm cuồn cuộn...

Nghĩ đến đây, cô dùng sức để véo vào má...

Á – đau!

Đây là thật, là sự thật...

Trong bóng tối, Tống Lễ che miệng lại, nước mắt trào ra mãnh liệt...

“Tống Lễ, có phải bạn đang khóc không?” Có người hỏi từ phía giường dưới.

Tống Lễ cho rằng bạn cùng phòng đã ngủ, cô giật mình, nhẹ nhàng trả lời, “Không có việc gì.”

“Thật sự không có việc gì sao?”

“Không có việc gì, chỉ là mình cảm thấy các bạn rất tốt. Một mình mình ở ngoài này học đại học, có thể gặp những người bạn cùng phòng như các bạn quả thực là quá tốt, mình cảm động lắm.” Nước mắt của Tống Lễ không ngừng rơi. Cho dù có sự dối đãi trước kia, cô vẫn muốn cảm ơn bọn họ cả đời.

“Có thể gặp được bạn, mình cũng cảm thấy rất tuyệt.” Bạn cùng phòng dịu dàng nói, tựa như bọn họ là bạn tốt với nhau đã nhiều năm.

Đóng hộp thư lại, Tống Lễ nhấn một câu cảm ơn cuối cùng rồi thoát ra ngoài.

Chủ tiệm hồi âm hai chữ, “Đã duyệt.”

Sau khi gửi mail ba ngày liên tục, Tống Lễ luôn cho rằng hộp thư của chủ tiệm sẽ tự động đáp lại, cho dù cô gửi cái gì, anh cũng sẽ gửi lại hai chữ “Đã duyệt”...

Nhưng thực tế lại không phải như vậy...

Hôm nay, câu trả lời cô nhận được là: “Không cần cảm ơn.”

Tống Lễ bỗng nhiên cảm thấy kỳ lạ, người đàn ông không giống ai kia cũng có một chút tình người...

Chủ nhật.

Một ngày trước, Tống Lễ đã thu dọn hết số quà tặng của mình.

Toàn bộ đều được xếp gọn vào trong hành lý, tính ra cũng được một nửa giá trị, tất cả đều đưa tới “Tồn Tại”.

Bạn cùng phòng có hỏi, cô liền nói đồ ở ký túc xá nhiều quá, mang về nhà một phần trước.

Mọi thứ tiến triển vô cùng thuận lợi, Tống Lễ qua đêm ở ngoài khách sạn.

Thái độ của nhân viên ở đại sảnh đối với cô vô cùng tốt, họ còn tặng cô một viên kẹo bơ...

Nhân viên ở đại sảnh cười nói rất ít, có thể thấy cô là một người khách hợp mắt.

Hôm sau, cô tới “Tồn Tại” đúng hẹn...

Có một chuyện mà cô không thể tưởng tượng được, chính là ở nơi này, cô nhìn thấy một người ở trên TV, nữ thần...

Cô ấy ăn mặc rất thời thượng, trang điểm cẩn thận, da thịt trắng nõn khiến cô ấy tỏa sáng vô vàn...

Đứng trong tiệm uốn tóc đơn sơ, cũ nát, cô ấy tựa như ngôi sao giữa miền cát bụi...

Tống Lễ nhìn chằm chằm vào cô ấy, cô ấy cũng nhìn lại Tống Lễ, sau đó châm một điếu thuốc, nghiêng đầu qua phía chủ tiệm, “Berlin, đây là khách hàng mới của anh à?”

“Ừ.” Chủ tiệm vuốt cằm, chăm chú vào điện thoại di động.

Tống Lễ đã biết tên của anh – Berlin – khiến người ta vừa nghe đã nghĩ tới nước Đức nghiêm cẩn, đầy quy củ.

“Khách hàng của anh đúng là thế hệ sau không bằng thế hệ trước.” Nữ thần nhả ra một làn khói, dáng vẻ vốn đã xinh đẹp, hành động nào cũng hợp cảnh hợp tình, “Kiểu này chắc đã tiêu hao nhiều năng lực của anh nhỉ?”

“Cô ấy tốt hơn cô,” Berlin tắt di động, sắc mặt càng lạnh lùng hơn, “Càng bình thường càng dễ phát huy, dễ thỏa mãn. Cô quá xinh đẹp, tính cách lại có chỗ thiếu sót, ngược lại càng khó mà giải quyết.”

Nữ thần liếc xéo Berlin, “Anh không hiểu sao? Loài người luôn không thỏa mãn, trừ khi luân hồi vào kiếp khác, bắt đầu từ một trang giấy trắng, dĩ nhiên là lại tiếp tục một vòng tuần hoàn.”

“Nói ít vài câu đi,” Berlin khẽ nhủ mày, nhìn về phía Tống Lễ, đi thẳng vào vấn đề, “Đã mang đồ tới chưa?”

Tống Lễ kéo hành lý ra phía trước, “Có, có mang theo này.”

Berlin ngồi xổm xuống, bắt đầu xem xét quà tặng trong hành lý. Nữ thần hỏi một câu, “Cô gái nhỏ, gần đây có vui không?”

Tống Lễ nhớ lại cuộc sống mấy ngày vừa qua, nhin không được mà cười rộ lên, “Có! Rất vui.”

“Thích cảm giác đó à?”

“Thích lắm!”

“Ha, “ Nữ thần khẽ cười, nói một câu ngắn gọn, “Cô quả nhiên là người kế tiếp.”

Tống Lễ hỏi lại, “Cái gì kế tiếp?”

Nữ thần cười buồn, giống như đóa phù dung sớm nở tối tàn, “Tôi nói... có lẽ, cô sẽ là người kế tiếp tôi.”

Qua được cửa ải kiểm tra, Tống Lễ thở nhẹ ra một cái, nói lời từ biệt với chủ tiệm.

Cô không hỏi nữ thần kia nhiều, bởi lẽ cô và cô ấy là người người của hai thế giới.

Cho dù đều là khách của cùng một nơi, xuất phát điểm và thân phận của hai người vẫn cách nhau quá nhiều. là đồng nhất gian điểm hộ khách, các năng khởi điểm cùng tư lịch đều sai lệch quá nhiều.

Đi ra ngoài trước, Tống Lễ hỏi Berlin, “Cảm giác tồn tại của tôi có thể duy trì bao lâu?”

Trước cửa tiệm, Berlin trông thật cao lớn, vững chãi. Sương chiều nặng nề, Cửa tiệm tiền, Berlin cao lớn vững chãi. Sương mù của buổi hoàng hôn dày quá, khiến khuôn mặt lợi hại bức người của anh trở nên mơ hồ, “Tôi nói rồi, mãi tới khi cô chết.”

“Tôi có thể hưởng thụ sự chú ý như vậy cả đời sao?” Tống Lễ kinh ngạc kêu lên.

“Chỉ cần cô đồng ý, nó sẽ càng tăng thêm, coi như tôi bồi thường cho sự chờ đợi của cô.” Đôi mắt Berlin trở nên sâu không thấy đáy, “Cô đưa quà cho tôi càng nhiều, cô sẽ càng được chú ý hơn.”

“Không cần đâu, cứ như bây giờ đã là tốt lắm rồi.”

“Thế à?” Berlin nhướng mày, nghiêng ngẫm.

“Đúng vậy, hẹn gặp lại anh.”

“Hẹn gặp lại. Đừng quên nhiệm vụ cô phải làm mỗi ngày đó.”

“Tôi sẽ không quên, cảm ơn anh. Mấy hôm nay, tôi rất vui, thật sự cảm ơn anh nhiều.” Vẫy tay chào tạm biệt Berlin, trong lòng Tống Lễ vô cùng cảm kích.

Lần này, Berlin không nói gì thêm.

Tống Lễ trở về trường học.

Hai ngày sau, tin tức trên trang đầu của báo giải trí lan ra khắp nơi, quét khắp các mạng lưới với tốc độ mãnh liệt nhất.

Trong những phút giây rảnh rỗi, từ công viên nhỏ tới trung tâm thành phố ồn ào, cho dù là ở bên gốc cây đơn độc thì nó cũng là đề tài trong câu chuyện mà người ta bàn tán.

Tổng Lễ đang đi dạo trên con đường lớn trong vườn cây long não ở trường, tiện tay nhặt tờ báo bay tới, rơi dưới chân mình.

Tin tức nóng hổi kia nằm ngay bên trên.

Nó bị giới truyền thông đưa lên trang nhất với tiêu đề vô cùng khoa trương, dọa người... bị

Nữ thần đã chết....

Tự sát.

Cô ấy khóa trái, tự nhốt mình trong phòng, sau đó đốt than...

4. Chương 3-1

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

“Vì sao Khương Phong Thanh tự sát? Cô ấy thật sự đã chết rồi ư?”

Sau khi trở về phòng ký túc xá, Tổng Lễ gửi mail cho Berlin.

Khương Phong Thanh là tên của nữ thần, cũng là tên thật của cô ấy, mỗi lần đọc lên đều có cảm giác gần gũi, thân thiết.

*Phong Thanh có nghĩa là ngọn gió màu xanh.

“Cuộc sống hiện giờ của cô ấy không tốt sao? Phụ nữ ước ao, đàn ông hâm mộ, mỗi ngày đều kiếm được tiền, gió nổi nước lên*, vì cớ gì phải lựa chọn rời khỏi cuộc đời?”

*Nguyên văn là phong sinh thủy khởi, ý nói sự nghiệp tiến triển, cuộc sống tốt đẹp

Berlin trả lời mail của cô rất nhanh, “Sống hay chết đều là sự lựa chọn của cô ấy, cô chỉ cần sống tốt cho bản thân mình là được.”

“Có phải là vì anh đã cho cô ấy cảm giác tồn tại?” Tổng Lễ nghĩ tới lời mà Khương Phong Thanh nói hôm trước, cố ý sửa nó lại một chút.

Cô ấy nói người kế tiếp bước theo mình chính là Tổng Lễ.

“Tôi nói rồi, đó là do cô ấy tự chọn.” Berlin trả lời mail rất bình tĩnh, ung dung, thậm chí không có ý định biện bạch hay giải thích, “Nếu cô còn muốn hỏi tiếp, giao dịch giữa chúng ta có thể kết thúc được rồi đó.”

Trần trọc cả đêm.

Tổng Lễ lo lắng mãi, cân nhắc giữa quá khứ và hiện tại, cô không muốn buông tay...

Cuộc sống bây giờ quá tuyệt vời, cô không muốn trở về lúc trước nữa.

Trong tương lai, cô còn muốn được như thế mãi, liên tục như thế, vĩnh viễn như thế...

Tổng Lễ không muốn dùng ma thuật. Tháng ngày được chú ý, được mọi người vây quanh vẫn còn tiếp tục.

Mỗi một ngày Chủ nhật, cô đều đi đường xa để đưa một nửa số quà cho Berlin...

Quà được tặng ngày càng nhiều, Tổng Lễ không phải người yếu ớt, nhưng chỉ một mình cô thì đã không còn xách nổi nữa.

Cô bắt đầu nhờ xe chở, dừng lại ở một góc cách cửa hàng không xa.

Tổng Lễ xuống xe. Trên đường đến “Tồn Tại”, cô hết nhìn đông lại tới nhìn tây, hành động nhanh như một cơn gió, cảnh giác như con nai dề chừng thợ săn trong rừng.

Cô sợ người khác biết tới chỗ này, biết Berlin tồn tại.

Người u ám mà ngọt ngào, sâu lắng lại giàu có bí ẩn như vậy, chỉ có thể thuộc về cô mà thôi.

[Editor: Áo tưởng quá nặng —]

Ba tháng sau, vào ngày thứ bảy, Tống Lễ lại kéo một cái thùng lớn tới trước mặt Berlin.

Ngoài ra, hai tay cô còn cầm túi, sau lưng có một chiếc ba lô.

“Nhiều lắm, sau này, một mình tôi sao mà đi lại được?” Cô thở hổn hển.

“Chẳng lẽ cô muốn tôi chở giùm?” Berlin nhắc vạt áo lên, ngồi xổm xuống, kiểm tra.

“Berlin,” Tống Lễ nhìn chăm chú vào đỉnh đầu anh, “Anh cảm thấy như vậy có hay không? Ý tôi là... dựa vào thủ đoạn đặc thù để tranh thủ sự chú ý của người khác, giống hệt như lừa dối vậy, không phải là dựa vào thực lực của chính mình.”

“Cô cảm thấy không hay à?” Berlin lau màn hình một chiếc Iphone 6 thật cẩn thận.

“Không hay.”

Berlin đứng dậy, trong nháy mắt đã cao hơn Tống Lễ hai cái đầu, “Đường như tôi không phát hiện một vài thứ.”

“Cái gì?” Tống Lễ trợn mắt.

“Lần đầu tiên cô tới tìm tôi, cách cô nói chuyện với tôi vừa cực kỳ sợ hãi, vừa chần chừ, nhưng bây giờ cô đã có thể nói rõ suy nghĩ của mình rồi. Ngày đó, cô lo sợ, gọi tôi là ông chủ. Hôm nay, cô dám gọi thẳng tên tôi, cô có cảm nhận được cái gì đó thay đổi không?” Berlin ôn tồn kể lại.

“Đúng vậy! Quả thật là... Ôi! Quả thật là đúng như vậy!” Trái tim trong ngực Tống Lễ không ngừng nhảy nhót.

Cô biết điều đó là gì, chính là sự tự tin. Từ nhỏ tới lớn, cô chưa từng có sức mạnh thần kỳ đến vậy.

Tự tin, cô đã có được sự tự tin của một con người.

Tâm trạng vô cùng sung sướng, Tống Lễ kéo thùng đồ, vừa trở lại ký túc vừa ngân nga câu hát.

Đèn trong phòng còn sáng, bạn cùng phòng hầu như đều ở bên trong.

Cô không muốn phiền họ ra mở cửa nên tự lấy chìa khóa riêng.

Bên trong truyền ra tiếng nói chuyện của bạn cùng phòng, Tống Lễ chợt nghe họ nhắc đến tên mình.

“Xùy! Dáng người như vậy, thành tích học tập cũng bình thường, thật không hiểu nổi sao đám con trai lại thích cô ta, ngay cả giảng viên cũng gọi cô ta tới văn phòng để hỗ trợ việc học, mình thật sự không hiểu nổi!”

“Đúng là vận mệnh mà! Thoạt nhìn, vẻ ngoài của cô ta tầm thường như vậy, không quyến rũ như gái đứng đường, vậy mà con trai cũng thích cho được. Có lẽ thường ngày, cô ta nịnh bợ giảng viên không ít đâu.”

“Đừng có sỉ nhục gái đứng đường, ít nhất người ta còn có khuôn mặt đẹp. Khuôn mặt của cô ta à? Đừng có mà nói tới hai chữ xinh đẹp, nó chẳng hề dính dáng đâu.”

“Tại sao chúng ta phải chơi với Tống Lễ chứ?”

“Vô nghĩa, tất cả mọi người đều chơi với cô ta, ít nhất bọn mình cũng nên giả vờ một chút đi. Khi dễ hả? Coi chừng cô ta khóc lóc, tố cáo với giảng viên, sau đó lại kêu anh chàng nào đó đánh bạn đấy.”

“...”

Nhục nhả một cách chẳng hề kiêng nể, chữ bới không chút băn khoăn. Bọn họ giống như những con quái thú hung ác đang nhe răng nanh ở phía sau Tống Lễ, chậm chậm mở cái mồm to chứa đầy máu...

Tống Lễ đứng lặng, bị cắn xé thành những mảnh nhỏ.

Cô không trở lại ký túc xá mà đi tới khách sạn ở kế bên trường học.

Ngủ không được, cô mở wifi, viết mail cho Berlin...

“Berlin, hôm nay, tôi vô tình nghe bạn cùng phòng nói xấu sau lưng mình. Bình thường, không phải bọn họ đối với tôi rất tốt ư? Tại sao bây giờ lại trở nên như vậy? Tôi cảm thấy rất thất vọng.”

Berlin, “Tôi đã nói với cô rồi, nhận được bao nhiêu lời ca ngợi đồng nghĩa với việc nhận bấy nhiêu lời chế giễu. Ca ngợi và nhục mạ, chúc phúc với nguyên rủa, thưởng thức lẫn đổ kỵ, nhìn qua sẽ thấy đối địch, nhưng xét đến cùng, chẳng phải chúng đều là hình thức của cảm giác tồn tại hay sao? Chúng cùng tồn tại, cô không có cách nào ngăn cản được đâu.”

“Tôi ghét bị phản bội.” Anh nói không sai, nhưng Tống Lễ vẫn không chịu được mà khóc thành tiếng, cô không ngừng lau nước mắt, “Tôi không muốn bị chán ghét.”

“Điều đó không có khả năng, chẳng ai có thể hoàn toàn buộc một người suy nghĩ như ý mình được, cùng lắm cô chỉ có thể khiến người ta bớt nghĩ như thế về mình mà thôi.” Berlin lại nói, “Thái độ của người ta đối với cô, một nửa là từ biểu hiện của cô, một nửa lại xuất phát từ nội tâm của chính họ.”

“Làm sao bây giờ? Tôi thật sự chịu không nổi! Nghĩ tới những lời mà bạn cùng phòng nói, trong lòng tôi liền khó chịu, rõ ràng là tôi chưa từng làm chuyện xấu, tôi cũng không phải kẻ ác, tôi chỉ hy vọng tất cả mọi người đều thích tôi mà...” Tống Lễ hoảng tới mức bấm chữ bị sai mấy từ.

“Ngày mai, cô tới chỗ tôi một chuyện.”

“Được, anh nhất định phải giúp tôi.” Tống Lễ giống như muốn quỳ xuống trước mặt anh.

Ngày thứ hai, một tuần mới bắt đầu, Tống Lễ không đi học, mọi người trong lớp tò mò, bàn tán.

Bạn học đột nhiên mất tích, ai nấy đều cảm thấy không quen.

Bài giảng đã được một nửa, thầy giáo trên bục cất tiếng hỏi, “Hôm nay Tống Lễ không tới lớp sao?”

Mãi đến khi lớp trưởng nói rằng cô xin nghỉ vì bệnh, mọi người mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Ước chừng ba ngày sau, Tống Lễ trở lại ký túc xá, bạn cùng phòng cảm thấy cô không giống như mọi ngày, nhưng lại chẳng thể nói rõ nguyên do.

Cô vẫn nói chuyện, làm việc như lúc trước, nhưng chỉ là... lạ thôi.

Khi kỳ nghỉ hè tới, mọi người kéo hành lý ra về, tạm biệt nhau, tặng nhau những cái ôm ấm áp.

“Mình sẽ nhớ bạn!” Bạn cùng phòng tha thiết với Tống Lễ.

Tống Lễ tựa vào vai bạn, đôi mắt cô nhìn ra xa xăm, môi khẽ cong lên...

Hai tháng sau, mọi người quay trở lại trường.

Lần này gặp lại Tống Lễ, bọn họ dường như không nhận ra cô, nhưng lại biết chắc chắn là cô.

Cô cắt mất hai mí, nâng sống mũi, cảm được tiêm đầy đặn, khéo léo.

Hình như còn hút mỡ, chỉnh răng, trắng đẹp chứ không đùa...

Do đó, cả người cô hầu như... hoàn hảo.

Không, không phải hoàn hảo, mà là ngọt ngào, giống như một gốc cây sơn trà vừa sinh sôi nảy nở dưới ánh bình minh...

Tươi mát, sạch sẽ, không hề có lực sát thương.

“Bọn họ nói gì ở sau lưng cô?” Ngày đó xin nghỉ bệnh, Berlin đã hỏi Tống Lễ như vậy.

“Nói tôi xấu hơn gái đứng đường, không đáng được người ta yêu thích.”

“Vậy thì biến thành giống như gái đứng đường đi.” Berlin chống cằm, “Khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, không nói được nên lời.”

“Làm thế nào?”

“Bắt đầu từ khuôn mặt của cô trước.”

“Tại sao lại muốn làm như vậy?” Tống Lễ giận dữ, “Lúc trước anh không có nói như vậy, anh nói tôi có thể duy trì cái tôi, đồng thời trở thành trung tâm của sự chú ý, tại sao bây giờ lại muốn biến tôi thành người khác? Đây gọi là lừa gạt khách hàng!”

Berlin lạnh lùng liếc cô, “Cô có chắc là cái tôi của cô bây giờ vẫn giống như lúc trước? Nếu không phải vì muốn lấy lòng, sao cô lại để ý cái nhìn của người ta? Cô liều lĩnh để lấy được cảm giác tồn tại, rốt cuộc là vì bản thân cô hay vì người khác, cô có rõ là cô muốn cái gì không hả?”

Tống Lễ không rét mà run, chẳng phản bác được.

“Bạn phẫu thuật thẩm mỹ hả?” Đám bạn cùng phòng kinh ngạc kêu lên.

“Đúng vậy, mấy bạn cảm thấy thế nào?” Tống Lễ cười một cái, điên đảo tới mức khiến người ta sinh ảo giác.

Đám bạn cùng phòng nói không ra lời, ánh mắt họ vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ. Kinh ngạc vì không biết, sợ hãi trước sắc đẹp, đây là kết quả mà Tống Lễ muốn thấy nhất.

Bảo sao hay vậy, việc cô phẫu thuật thẩm mỹ nhanh chóng lan truyền ra khắp trường.

5. Chương 3-2

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Khuyến cáo không đọc đêm phía nha >...<>

Trong vòng một tuần, mỗi khi đi trên đường, Tống Lễ đều bị người ta chỉ trỏ.

Người khác bàn tán về cô, họ toàn nói rằng “Cô ta sửa mặt đấy”, “Đáng ghét, cả người cô ta có cái gì là thật đâu”, “Cô ta không khiến ba mẹ thất vọng sao?”

Đối với những lời đó, Tống Lễ quyết định ngó lơ, dừng dừng rồi nộp ảnh chụp lên trang web “Hoa hậu giảng đường” của trường...

Vòng thi đấu quý* kết thúc, Tống Lễ đứng đầu bảng, vẻ đẹp thanh thuần, trong sáng của cô đã thu hút cả trăm cả vạn lá phiếu từ các nam sinh.

1 quý = ba tháng

Không có gì ngăn được sự nổi tiếng và nét đẹp của cô. Tống Lễ đăng ký Microblogging, không lâu sau liền trở thành cực cưng trên mạng Internet, fan của cô đến hơn một triệu người.

Mỗi một bức ảnh selfie của cô đều nhận được mấy ngàn lượt bình luận. Một nửa số người khen cô xinh đẹp, một nửa còn lại đều chửi mắng cô...

Cô trở thành đại sứ hình tượng của trường đại học. Người ta chi một số tiền lớn để quảng bá hình ảnh của cô, lượt view trên trang lên đến 20 triệu, cư dân mạng đều gọi cô một tiếng thân thiết, “Nữ thần của đại học X.”

Tống Lễ bắt đầu kết giao với không ít kẻ phong lưu trong giới điện ảnh, nhân vật cao tầng nổi tiếng. Cô ra ngoài để tạo quan hệ với nhiều loại người, danh tiếng lẫn nhan sắc đều có đủ.

Kể từ đó, cô bắt đầu được người ta bao nuôi. Bởi vì việc phẫu thuật thẩm mỹ, cô đã lãng phí một số tiền lớn của Berlin.

Trải qua hai ba năm, người ta đã sớm không còn nhớ dáng vẻ ngày xưa của Tống Lễ nữa, chỉ biết rằng giờ đây cô đi lại một mình, tự do tự tại, sống ở những nơi mà bàn tay người ta không thể chạm tới.

Những sinh viên lớp dưới, mỗi khi nhắc tới cô, họ đều khen cô vừa đẹp vừa giỏi...

Tổng Lễ hiểu rõ, chỉ có thể khiến mình đủ mạnh mới làm người khác cảm miệng được.

Ngang hàng là gì, thân thiết là chi? Thiện ý sao? Thật lòng dối lấy thật lòng à? Tôi đã từng dối xử với các người toàn tâm toàn ý, nhưng các người đã đáp lại tôi thế nào?

Hơn một năm nữa trôi qua, Tổng Lễ ở trong khu nhà ở cao cấp, cung phụng kim chủ* đã bao nuôi mình, trải qua biết bao cuộc vui. Một ngày nọ, cô ngẫu nhiên quay về ký túc xá một chuyến.

*Đại gia có tiền

Nhìn vào ánh mắt của đám bạn cùng phòng, cô không còn nhìn thấy sự thân cận giả dối, chỉ còn những lời khen trong sự sợ hãi, nịnh hót mà run rẩy.

Tổng Lễ cười ra nước mắt trong đêm, cô biết mình thành công rồi.

Như vậy là đã đủ.

Giao dịch giữa Tổng Lễ và Berlin ngày càng trở nên đơn giản, qua quýt. Sự chú ý mà người ta dành cho cô càng nhiều, điều đó cũng có nghĩa là Berlin càng nhận được nhiều đồ giá trị.

Thế nhưng, Tổng Lễ bận rộn với các mối quan hệ, lười soạn lại mấy món quà. Đa số thời gian, cô đều dùng tiền thay thế, Berlin cũng vui vẻ nhận lấy.

Hôm nay, Tổng Lễ chuyển tiền thù lao trong một tuần. Cô đốt một điếu thuốc dài nhỏ, bấm di động, gọi cho Berlin.

“Này, kiểm tiền rồi nhận đi.” Lời nói của cô vừa tùy ý vừa gợi cảm, tưởng như cô của ngày hôm nay và ngày xưa là hai người hoàn toàn khác biệt.

“Gần đây sao rồi?” Berlin vẫn trước sau như một, hỏi thăm tình hình gần đây của cô.

“Rất tốt.”

“Quả thật rất tốt.” Cô lặp lại thêm một lần nữa, giọng nói trở nên xa vời, chẳng biết đang nói cho ai nghe.

Thời gian nửa năm trôi qua thật nhanh, Tổng Lễ sắp tốt nghiệp rồi.

Bắt đầu phải hoàn tất một số giấy tờ, số lần cô nán lại phòng ngủ ký túc xá cũng nhiều hơn.

Đêm nay, cô nhận được một bức thư lạ trong hộp mail của mình, người gửi có cái tên rất kêu, “Thanh Phong.”

Tổng Lễ ấn vào để mở.

”Tổng Lễ thân ái,...

Xin chào.

Không biết cô có còn nhớ tôi là ai không? Tôi là Khương Phong Thanh, đã từng gặp cô một lần ở tiệm của Berlin.”

Ký ức ngày xưa ulla về, Tổng Lễ bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

”Tôi biết cô sẽ rất hoảng. Đừng sợ, đây là thư tôi viết cho cô trước khi tôi chết. Tôi không giữ lại di thư nào cả, chỉ có thể thiết lập chế độ để gửi bức thư này cho cô sau ba năm. Kế tiếp, tôi sẽ rời khỏi thế gian này, không để lại gì cả. Do đó, hy vọng cô có thể đọc bức thư này, đọc xong rồi hãy bỏ đi cũng được. Cảm ơn cô.

Lúc cô mở bức thư này ra, sợ rằng tôi đã không còn sống trên thế gian này mấy năm rồi. Ôi, còn ai nhớ đến tôi sao? Berlin còn có thể nhắc tới tôi ư?

Chắc là sẽ không đâu, khà khà...

Tổng Lễ, tôi không biết vì sao tôi muốn viết thư cho cô, tôi cũng không biết vì sao trước khi cáo biệt trần thế, người mà tôi muốn nói hết mọi chuyện lại là cô. Tóm lại là từ lần đầu tiên gặp cô, tôi đã cảm thấy cô rất có duyên, đương nhiên cũng có thể là vì Berlin đã đặt cảm giác tồn tại lên người cô. Cô có biết không,

một khi anh ta thực hiện ma thuật, người ta sẽ không tự chủ được bản thân, bắt đầu chú ý tới cô, coi trọng cô...

Không biết bây giờ cô cảm thấy thế nào, chắc là tốt lắm đúng không? Được toàn bộ thế giới để ý, cảm giác thật sướng khoái, phải không? Đương nhiên, điều đó cũng thật vất vả, đúng chứ? Nhưng tôi lại nghĩ, không biết bây giờ dáng vẻ của cô ra sao? Có phải cũng giống như tôi rồi chẳng? Ở trong mắt người khác, cô vô cùng tốt đẹp, đồng thời vô cùng hư hỏng, nhưng mọi sự vất vả lẫn lộn mỗi chỉ có bản thân mình biết, phải không?

Tống Lễ, cô thích cuộc sống bây giờ sao? Nếu cô nói thích thì tốt rồi, nhưng tôi lại không thích, cô có biết vì sao tôi chọn cách tự sát không? Bởi vì mấy hôm trước, tôi cảm thấy nhàm chán, trong lúc lật mở vài thứ ở nhà, tôi chợt phát hiện ra một tấm hình ngày trước của mình.

Tấm hình đó được chụp khi tôi mới vào đại học, tinh thần phấn chấn, do đó mà đi lung tung khắp trường, cầm di động chụp hết mọi khung cảnh. Sau đó, tôi bước tới một chỗ rất tuyệt đẹp, là một hành lang được xây bằng gỗ, bên trên mọc đầy hoa tử đằng, nhìn từ phía xa hết như một con sông làm từ mây tím. Tôi đã chạy rất nhanh, gọi một nam sinh đi ngang qua và nói rằng, bạn có thể chụp giúp mình một tấm hình với khung cảnh này không?

Bạn ấy rất tốt, chụp cho tôi một tấm ở dưới gốc hoa tử đằng. Tôi đã rửa ra, cất trong ví tiền. Bởi vì tấm hình đó rất đẹp, trong hành lang không có ai đi ngang qua thấy tôi, tôi cười vô cùng ngọt ngào, tựa như tự tin rằng cả vũ trụ này đang chú ý tới tôi vậy...

Lúc ấy, tôi chưa phẫu thuật thẩm mỹ, địa vị rất thấp, nhưng nụ cười ấy còn tươi tắn hơn so với hiện tại, đẹp hơn rất nhiều lần, gấp trăm ngàn lần...

Trong giây phút đó, tôi chợt cảm thấy khổ sở làm sao, những hình ảnh trong quá khứ đã cách tôi quá xa, nhưng ngay vào lúc này đây, cô vẫn còn có thể chạm tay vào.

Tôi đã cho rằng hiện giờ tôi rất tốt, nhưng tôi vĩnh viễn không thể lấy lại nụ cười tươi tắn như ngày xưa nữa...

Tôi đột nhiên nghĩ, tôi không muốn tiếp tục sống thế này, mà tôi cũng chẳng thể trở về quá khứ được...

Do đó, tôi chỉ có thể chọn cách chết để giải thoát, coi như một sự chuộc tội cho mình...

Ôi... Cảm ơn cô. Tôi sẽ chết, cảm ơn cô đã đồng ý nghe tôi nói nhiều như vậy. Bây giờ, người duy nhất tôi có thể nói chuyện cùng cũng chỉ có cô. Do đó, tôi muốn giao tấm hình này cho cô, nó chính là thứ mà tôi trân trọng nhất khi còn sống.

Ngủ ngon, Tống Lễ.

Hẹn gặp lại, Tống Lễ.

Chúc cho con đường phía trước của cô luôn được thuận lợi, sức khỏe dồi dào."

Đọc đến đây, Tống Lễ bật khóc trong âm thầm.

Bạn cùng phòng không hiểu vì sao cô lại khóc, nhưng lại chẳng dám bước tới khuyên giải, an ủi.

Bởi vì bây giờ, cô sớm đã không qua lại với bọn họ, cũng chẳng còn là người bạn cùng lớp, kẻ vai sát cánh như ngày xưa nữa.

Tống Lễ lướt chuột máy tính, nhìn thấy tấm hình của Khương Phong Thanh mà hoàn toàn tỉnh ngộ. Cô bắt đầu bấm lại các bài viết cũ trên trang web.

Cho đến khi tấm hình xuất hiện ngay trước mắt cô.

Trong nháy mắt, Tống Lễ tưởng như mình ngừng thở.

Nền ảnh màu trắng, hoa tím rực rỡ, năm tháng yên tĩnh vô vàn. Chính giữa tấm hình là một nữ sinh, dáng người bình thường, vẻ ngoài cũng bình thường, bóng đổ xuống một bên mặt, nhưng nụ cười của nữ sinh ấy lại tươi tắn như ánh nắng rực rỡ của mặt trời...

Nữ sinh ấy... chính là cô.

Tổng Lễ hoảng hốt, xóa sạch hộp thư. Mail của cô hoàn toàn trống rỗng.

Cô chạy như điên ra khỏi ký túc xá, ngực đau đến mức không chịu nổi.

Gió thổi vù vù bên tai, Tổng Lễ muốn khóc nhưng lại không rơi nổi một giọt nước mắt.

Cô đứng bên bờ hồ nhân tạo trong vườn trường, ánh đèn đường phía xa tựa như những đóa bồ công anh bay nhẹ nhẹ giữa không trung...

Cô đứng một hồi lâu, hơi thở hỗn hển dần dần điềm tĩnh lại.

Mười phút sau, Tổng Lễ nhắm mắt lại, cầm đầu, ngã vào trong hồ.

Ánh trăng loang ra thành những mảnh nhỏ, bọt nước xao động mạnh mẽ trong đêm khuya.

Cô lao đầu xuống trong sự tuyệt vọng cùng cực, thậm chí chưa từng ngoi lên để hít thở một hơi.

Tổng Lễ! Tổng Lễ! Tổng Lễ! Tổng Lễ!

Bên tai cô vang lên ngàn vạn tiếng la hét, tất cả họ đều đang gọi tên cô.

Cô giống như đang bị bóng đè, vĩnh viễn không trở lại được, dưới địa ngục có vô số cánh tay tóm lấy thân thể cô, lôi kéo chân cô.

Cô chìm xuống từ từ, những hạt bọt nước nổi lên rồi lại nhanh chóng tan ra, giống như từng hạt một đang ẩn nấp ở nơi vực sâu.

Chúng nhìn chằm chằm vào cô.

Nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của cô, cướp đoạt hơi thở đang suy yếu của cô.

Bị ngăn cách bởi một lớp nước lay động trên mặt hồ, dường như Tổng Lễ nhìn thấy Berlin.

Anh đứng ở đầu cầu. Nhìn cô. Hờ hững...

Nước hồ lạnh như băng, Tổng Lễ sởn gai ốc.

6. Chương 4: Kết Thúc

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Kết thúc

Mỗi khi đến kỳ tốt nghiệp, tần suất tự sát của sinh viên đột nhiên cao hẳn...

Khốn khổ vì tình, một mối do luận văn, hậm hực hoặc sống quá cực đoan, bị kỳ thị và cô lập...

Không ai biết vì sao nữ sinh tên Tổng Lễ kia lại chết...

Cô đã từng tỏa sáng rực rỡ, ngày càng ưu tú, xinh đẹp, ai nấy đều yêu thích, là người nổi tiếng trong trường, là nhân vật ở cấp bậc nữ thần...

Những sự quấy nhiễu chẳng hề xảy ra với cô...

Sau một tuần, từ trường học cho đến ngoài xã hội, cái tên Tổng Lễ đều mang lại cảm giác tồn tại cực kỳ cao một cách lạ thường.

So với lúc cô còn sống thì bây giờ càng bị vây nơi đầu sóng ngọn gió nhiều hơn.

Cái tên “Tổng Lễ” đạt được sự chú ý cao độ, phải nói là có một giá trị rất cao, rất mới, lên đến đỉnh điểm.

Mà tất cả những điều đó, cô không còn nhìn thấy được nữa.

Sự thương xót và khó hiểu qua đi, thời gian đã rửa trôi năm tháng vô hình...

Sau kỳ nghỉ hè, tân sinh viên vào báo danh, trường đại học lại bắt đầu một thời khắc mới, sức sống tràn trề, sinh sôi nảy nở.

Thỉnh thoảng, đám sinh viên khóa dưới thường hay tán gẫu, hầu hết bọn họ đều nói rằng, ở trường này đã từng có một đàn chị rất lợi hại đã chết, chết đi mà chẳng rõ nguyên do vì sao.

Từ đầu, bọn họ đều không gọi được tên của cô.

Ngày hôm nay vẫn cứ tiếp diễn, mặt trời mọc lên như lệ thường...

Ở một góc khác của thành phố, có người đàn ông phải vạt áo dài, mở cửa tiệm uốn tóc cũ nát.

Tiệm uốn tóc ở nơi hẻo lánh, ít dấu chân người.

Không phải là nơi phong thủy tốt để buôn bán, làm ăn... nhưng tóm lại, nhất định sẽ có người tìm tới nơi này...

— HOÀN —

— “Hãy yêu quý bản thân mình” —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ton-tai-that-bao-to>